

Friedrich Wilhelm Weber,
Dreizehnlinden, Kapitel 5, Am Opfersteine

1 Lieblich sind die Juninächte,
Wenn des Abendrots Verglimmen
Und des Morgens frühe Lichter
Dämmernd ineinanderschwimmen;

2 Wenn der Lenz in roten Rosen
Rasch verblutet und die kleinen
Nachtigallen um den Toten
Ihre letzten Lieder weinen;

3 Wenn im Kelch der Lindenblüte
Unterm Blätterbaldachine
Schläft, gewiegt von lauen Lüften,
Die verirrte müde Biene.

4 Träumerisch im Nest der Schwalbe
Zirpt die Brut und zwitschert leise
Von dem großen blauen Himmel
Und der großen Südlandsreise.

5 Und im Weizen schlägt die Wachtel
Jedem Pflüger liebe Laute,
Liebe Laute all den Körnern,
Die er fromm der Flur vertraute.

...

Friedrich Wilhelm Weber,
Dektrilitio, ĉapitro 5, Ĉe la oferoŝtono
tradukita de Manfredo Ratislavo

1 Ravaj estas la Juniaj
Noktoj, kiam lumetante
La vespera ruĝ' miksiĝas
Kun aŭroro krepuskante;

2 Kiam ruĝaroze verŝas
Sian sangon primavero,
Kaj priploras tiun laste
Najtingalo dum vespero;

3 Kiam sur tiliofloro,
Sub folia baldakeno,
Dormas la abelo laca,
Kun la ŝarĝo de poleno;

4 Kiam ĉirpas en la nesto
De l' hirundoj la idaro,
Songas jam pri la vojaĝo
Suden super ter' kaj maro.

5 Pepas sur grenkamp' koturno;
Ĝoje pensas kamparano
Pri la bonaj grajnoj, kiujn
Metis li per sia mano.

...

6 Durch die frisch entsproßnen Ähren
Haucht ein Säuseln und ein Singen,
Als ob holde Himmelsgeister
Segnend durch die Saaten gingen. -

7 Rings der Wälder tiefes Schweigen!
Aus des Tales Nebelhülle
Hob die Iburg ihren Scheitel
In die sternenklare Stille:

8 Alter Hain, aus dessen Wipfeln
Sonst die Irminsäule ragte,
Die zum Schmerz und Schreck der Sachsen
König Karl zu brennen wagte;

9 Götterstätte, jetzt umwuchert
Von Gestrüpp und wilden Ranken
Und als Wohnort dunkler Mächte
Scheu gemieden von den Franken. -

10 Lieblich war die Nacht, die kurze,
Vor dem Tag der Sonnenwende;
Auf der Iburg stumpfem Kegel
Flackerten die Opferbrände;

11 Auf der Iburg stumpfem Kegel
Hatten sich zum Balderfeste
Fromm geschart die Heidenleute,
Gaugenossen, fremde Gäste.

...

6 Tra la ĵus kreskintaj spikoj
Spiras susurad' kantante,
Kvazaŭ irus jen spiritoj
Bonaj tra l' kampar' benante. -

7 La kastel' jen de Driburgo!
Ĝin ĉirkaŭis la silento
Nokta de l' arbar', leviĝis
Ĝi al klara firmamento.

8 Staris la kolono sankta
De Irmino iam tie,
Kiun reĝo Karl' bruligis
Kun aŭdac' sakrilegie.

9 Kreskas nun arbustoj tie,
Kie staris la kolono;
Frankoj timas la sanktejon
Kiel lokon de demono. -

10 Rava estis la mallonga
Nokto antaŭ la solstico,
Flagris sur la mont' Driburga
De ofero-bruloj vico.

11 Estis kunvenintaj tie
Adorantoj de Balduro,⁷
El proksim' kaj malproksimo;
Estis festo de l' naturo.

...

---

⁷Balduro (germane: Baldur) estis la ĝermana dio de la lumo.

12 Unter Eichen, auf dem Rasen
Stand der Opferstein, der graue,
Neben ihm, mit blut'gem Messer
Eine riesenhafte Fraue:

13 Swanahild, die greise Drude,
Ihres Priesteramts zun walten,
Erzgegürtet; weißes Linnen
Floß um sie in reichen Falten.

14 Werinhard, der freie Bauer,
Nahm den Stahl aus ihre Händen;
Fulko, Schmied von Bodinkthorpe,
Wühlte schürend in den Bränden.

15 Und im breiten Kupferkessel
Auf des Herdes glühen Kohlen
Brodelte mit Lauch und Mistel
Das geweihte Opferfohlen:

16 Freies Tier des freien Waldes,
Das den Hals vor Pflug und Wagen
Nie gebeugt und dessen Rücken
Einen Reiter nie getragen.

17 Elmar, Herr vom Habichtshofe,
Blickte träumend in die Gluten;
Sah er, wie das Opferfüllen,
Auch das Sachsenroß verbluten? -

...

12 Jen sub kverkoj, sur razeno
Staris la ofero-ŝtono;
Apud ĝi kun tranĉilego
Sanga en la man' matrono:

13 Estis tiu la pastrino
Svanahild', la druidino;
Blanka robo riĉe kovris
La figuron de l' virino.

14 Kamparano prenis nun el
Sia mano la ponardon;
Fulko, la forĝist', incitis
Per baston' de l' fajro ardon.

15 Kaj en kaldronego kupra,
Sur la krad' de l' forno rita,
Jen kun ajl' kaj visko bolis
Ĉevalido konsekrata.

16 Estis ĝi libera besto
De l' libera la arbaro,
Ne portinta iam homon,
Ne irinta antaŭ ĉaro.

17 Kaj Elmar', la kortsinjoro,
Reve ĉe la fajro sidis;
Ĉu li ankau la ĉevalon
Saksan morti antaŭvidis? -

...

18 Ehrfurchtsvoll und stumm im Kreise
 Stand die Menge, nur ein Flüstern,
 Nur ein Schauern in den Bäumen
 Und der Flamme Sprühn und Knistern.

19 Godo kam, der Opferdiener,
 Bester Fischer an der Nethe,
 Zubenannt der krause Otter,
 Weil sein Haar sich krausig drehte.

20 „Alles sicher“, sprach er leise,
 „Ausgestellt sind rings die Wächter;
 Stören wird die fromme Feier
 Kein Verräter, kein Verächter.“

21 Dreimal dann mit nackten Flüssen
 Schritt die Priesterfrau, die hohe,
 Um den Herd, und Segen sprechend
 Warf sie Körner in die Lohe.

22 Und mit Donars Hammerzeichen
 Spendend Kraft und Heil dem Sude,
 Das Gesicht zum Nord gewendet,
 Traurig ernst begann die Drude:

...

18 Susuretis nur la arboj,
 Ĉirkaŭstaris adorante
 La preĝantoj, dum la fajro
 Flame ŝprucis kraketante.

19 Godo venis, la krispulo,
 Estis li ofer-servisto;
 Krispan havis li hararon,
 Lerta estis li fiŝisto.

20 „Staras la gardistoj ĉie,“
 Diris tiu, „nin ne ĝenos
 Perfidul’, malrespektulo;
 En trankvilo ni solenos.“

21 Nun tri fojojn nudpiede,
 Jenan dion alvokante
 Paŝis la pastrino ĉirkaŭ
 Tiu fajro bendirante. ⁸

22 Kaj benante la oferon,
 Kiu enkaldrone bolis,
 Kaj farante sanktan signon,
 La pastrino ekparolis:

...

---

⁸aŭ:

Nun tri fojojn nudpiede
 Paŝis la pastrino digna,
 Benon diris, graĵojn ĵetis,
 Ĉirkaŭ tiu fajro ligna.

23 „Naht in Ehrfurcht, naht in Andacht,
Und was unhold, bleibe ferne;
Unsre Zeugen sind die Götter,
Stummer Wald und stille Sterne.

24 Fern sei jeder Ungezwagte;
Wollt ihr opfern, wollt ihr beten,
Reiner Hand und reinen Herzens
Sollt ihr vor die Ew'gen treten. -

25 Balders Sterbetag zu feiern,
Sind wir an den Stein gekommen,
Ihm, dem Frömmsten, nachzutruern,
Wohl geziemt es allen Frommen.

26 Seit ihn schlug sein blinder Bruder,
Ist des Tages Glanz verblichen,
Götterfriede, Menschenfriede
Aus der dunklen Welt gewichen.

27 Ahnt ihr, was der große Vater
Seinem vielbeweinten Toten,
Seinem Sohn, ins Ohr geflüstert,
Als die Scheiter ihn umlohten?

28 O es waren hohe Worte,
Hoffnungsreiche holde Laute,
Lichte Auferstehungsworte,
Die er tröstend ihm vertraute:

...

23 „Vi respektu nun adoru,
La malico fore restu;
La arbaro kaj la steloj
Kaj la dioj nin atestu.

24 Ĉe ofero kaj preĝado
Restu la pekuloj fore;
Tretu antaŭ l' Eternuloj
Puramane, purakore! -

25 Por memori pri Balduro
Venis ni al ŝton' ĉi tiu,
Lian morton prifunebri
Decas al piulo ĉiu.

26 Ekde kiam lin mortigis
Senintence frato lia,
Malaperis el la mondo
Homa paco, paco dia.

23 Ĉu la vortojn vi divenas,
Kiujn lia patro ame
En orelon lian flustris,
Antaŭ ol li brulis flame?

28 Estis esperiga tiu
Kara, alta Di-parolo;
Estis reekstaraj vortoj,
Lumaj sonoj de konsolo:

...

29 Seiner Wiederkehr Geheimnis
 Aus dem Reich der Nimmersatten,
 Wo in nebeldüstern Schluchten
 Traurig gehn die bleichen Schatten.

30 Wann? - Der Wala selbst verborgen
 Blieb der große Tag der Sühne;
 Zeit und Stunde kennt nur einer,
 Er, der alte Himmelshüne.

31 Er nur weiß es, wann im Kampfe
 Untergehn die hohen Götter,
 Wann im Sturm vom Zeitenbaume
 Wehn die herbstlich gelben Blätter;

32 Wann auf feuerfarbnen Rossen
 Muspels Söhnen nordwärts rennen,
 Um mit ungeheurer Lohe
 Erd' und Himmel zu verbrennen;

33 Um uralte Schuld zu rächen,
 Daß im Frühlingsmorgenhauche
 Jung und grün aus Wasserwogen
 Eine neue Erde tauche,

...

29 Ke revenos iam tiu
 El la mondo de l' forgeso,
 Kiel palaj ombroj iras
 En la faŭkoj de l' Hadeso.

30 Kiam li revenos, tion
 Eĉ ne scias la Valino.⁹
 Li, Votan', nur konas tiun
 Juĝotagon de l' mondfino;

31 kiam en batal' pereos
 Iam la malnovaj dioj,
 Kiam en tempŝtorm' defalos
 Flaviĝintaj jam folioj;

32 Kiam la Muspelaj filoj
 Fajre ruĝe norden rulos
 Kaj en ega incendio
 Tero kaj ĉielo brulos;

33 Por venĝado de prakulpo,
 Ke en printempspir' matena¹⁰
 Post inundo elakviĝu
 Nova Tero benoplena,

...

⁹„Valino“ (germane: Wala) verŝajne estis profetino aŭ diino laŭ la ĝermana kredo.

¹⁰akcentu: Ké en printempspir' maténa
 aŭ: Ke en primaver' matena

34 Rings bewohnt von stillen Menschen,
Die mit Morgentau sich nähren:
Dann, so spricht die weise Wala,
Dann wird Balder wiederkehren;

35 Und der Niemalsausgesprochne,
Er, der Älteste der Alten,
Wird für immer aller Dinge,
Aller Menschen liebend walten. -

36 Kam die Zeit, und ist der Weiße,
Den die Christen laut bekennen,
Den Allvaters Eingebornen
Und das Friedenskind sie nennen,

37 Ist er Balder? - O er brachte
Kampf und Krieg der Männererde!
Ist er Balder? - O er machte
Friedlos uns am eignen Herde!

38 Was wir sehn, ist Haß und Hader!
Vor den Fremden, unsern Schergen,
Muß sich selbst Gebet und Opfer
Scheu in tiefer Nacht verbergen.

39 Dennoch, mag die sonnenlose
Dunkle Zeit sich dunkler trüben,
Treu der Lehre, treu der Sitte
Laßt den Väterbrauch uns üben.

...

34 Paca estos la homaro,
Paca ankaŭ la naturo.
Tiam - laŭ la profetino -
Ree venos la Balduro.

35 Kies nom' ne eldireblas,
La Kreint', la praa Dio,
Ame regos la homaron
Kaj por ĉiam super ĉio. -

36 Ĉu la tempo jam veninta
Estas? Ĉu la sankta ulo,
Kiun la Kristanoj nomas
Fil' de Dio kaj savulo,

37 Ĉu li estas la Balduro? -
Nur batalon li alportis,
Nur malpacon kaj militon,
Multaj homoj pro li mortis!

38 Vidas ni jen nur malamon
Kaj kverelon; oferante,
Time devas ni nin kaŝi,
En profunda nokt' preĝante.

39 Tamen, eĉ se malpli hela
Iĝas tiu temp' sensuna,
Ni praktiku niajn ritojn
Laŭ prapatra mor' ĝisnuna.

...

40 Ihr mit Kranz und Binsenkörbchen,
Tretet in den Ring, ihr Kleinen;
Singt den Reim, wiewohl ihr heute
Klüger tätet, still zu weinen.

41 Dennoch singt; den jungen Nacken
Schmerzt noch nicht das Joch der Franken;
Singt, und mag es traurig lauten
Wie das Singen eines Kranken.“ -

42 Und die Knaben und die Mädchen
Huben an mit leiser Stimme:
„Schirm uns Balder, weißer Balder,
Vor des Christengottes Grimme!

43 Komm zurück, du säumst so lange;
Sieh, wie Erd' und Himmel klagen!
Komm zurück mit deinem Frieden
Auf dem goldnen Sonnenwagen.

44 Weißer Balder, weiße Blumen,
Wie an Bach und Rain sie sprießen,
Weiß wie deine lichten Brauen,
Legen wir dir gern zu Füßen.

45 Sieh, wir geben, was wir haben:
Arm sind unsre Fruchtgefülle;
Laß Geringes dir genügen,
Weißer Balder, Gott der Milde.

...

40 Tretu nun en nian cirklon,
Vi infanoj kaj adoru,
Vi kun viaj florkronetoj
Kantu tamen kaj ne ploru!

41 Kantu; ĉar infan' ne sentas
La subpremon tiom akre,
Fare de la fiaj Frankoj,
Kiujn ni malbenas sakre.“ -

42 Kaj ekkantis la geknaboj
Kun mallaŭta voĉ' infana:
„Gardu nin, Balduro kara,
Je l' koler' de l' Di' kristana!

43 Ho, revenu al ni fine
- Helpu nin en la mizero -
Sur la ora sunoĉaro
Al ni homoj sur la Tero!

44 Ho Balduro, blankajn florojn,
Kiu kreskas jen surmonte,
Blankajn kiel viaj brovoj,
Donas ni al vi volonte.

45 Prenu la malmulton, kion
Donas la kampar' malriĉa,
Ho Balduro, milda dio,
Estu ĝi por vi sufiĉa!

...

46 Gott der Liebe, weißer Balder,
Neige hold dich unsern Grüßen:
Blumen rein wie unsre Herzen,
Legen wir dir gern zu Füßen.“

47 Und den Opferstein umwandelnd
Warfen sie die heil'gen Kräuter,
Lichte Glocken, lichte Flocken,
Lichte Sterne auf die Scheiter.

48 Dann mit leisen Wispelworten
Nahm die Priesterin die Schale:
„Trinkt des weißen Gottes Minne,
Eh ihr hebt die Hand zum Mahle!“

49 Durch die Runde ging ein Raunen
Und gedämpftes Becherklirren,
Wie in herbstlich dürrem Rohre
Abendlüfte heimlich schwirren.

50 Und der krause Opferdiener,
Aus des Kessels weitem Bauche
Gab er jedem von dem Fleische,
Von der Mistel, von dem Lauche. -

51 O es war kein Mahl der Freude! -
Stets des Überfalls gewärtig
Saß die Schar der Ungetauften,
Stets zum Fliehn, zum Trotzen fertig,

...

46 Ho Balduro, di' de l' amo,
Klinu vin al ni favore!
Donas ni al vi ĉi tiujn
Blankajn florojn purakore.“

47 Ĉirkaŭ la oferostono
Iris ili kaj enĵetis
Sanktajn herbojn en la fajron,
Lumajn florojn ĉirkaŭmetis.

48 Kaj frustrante la pastrino
Prenis nun pokalon sian,
Diris: „Antaŭ ol vi manĝos,
Trinku nun la amon dian!“

49 Kaj aŭdeblis en la rondo
Nur mallaŭta hom-murmuro,
Same kiel enaŭtune
Sonas foliar-susuro.

50 Donis la ofer-servisto
Nun el la kaldrono granda
Al la homoj en la rondo
Iom de l' mangaj' vianda. -

51 Ĝoja manĝo ĝi ne estis! -
Tiu aro nebaptita
Pretis ĉiam je la fuĝo
Aŭ je la rezisto spita,

...

52 Wölfen gleich, die tief im Walde
Hastig einen Raub verzehren
Und in jedem Blätterrauschen
Hund und Jäger kommen hören. -

53 Sprach die Drude: „Dankt den Göttern,
Löscht die Glut und nehmt die Brände:
Dunkles brütet zwischen heute
Und der nächsten Sonnenwende;

54 Denn nicht alle kommen wieder,
Und nicht jedem ist zu trauen.
Fort! Die Sterne schimmern blasser,
Und der Tag beginnt zu grauen.“ -

55 In die Gründe glitt die Menge,
Wie verstoben, wie versunken;
Frische Morgenwinde spielten
Mit der Asche, mit den Funken.

56 Von der Sonne ersten Strahlen
Glühten rot die fernen Gipfel,
Und der Schrei der wilden Katze
Klang im höchsten Eichenwipfel.

...

52 Kiel lupoj enarbare
Predon kaŝe elmanĝantaj,
Eĉ en foliarsusuro
La ĉasistojn ekaŭdantaj. -

53 Diris la pastrin': „Nun danku
Kaj estingu l' fajro-reston! ¹¹
Mi ne scias, ĉu ni povos
Festi la venontan feston.

54 Ne fidindaj estas ĉiuj,
Ja el nia rond' foriĝos.
Iru for! La steloj plie
Jam paliĝas, nun tagiĝos. - ¹²

55 Iĝis for la homoj, kvazaŭ
Disiĝintaj sen reveno;
Kun la cindro kaj fajreroj
Ludis ventoj de mateno.

56 Ardis la montpintoj ruĝe
En la lumo de l' aŭroro;
Sonis de l' sovaĝa kato
Akra krio en la foro.

...

---

¹¹aŭ: Kaj estingu la fajrreston;
aŭ: Kaj estingu fajroreston;

¹²aŭ:
Ĉar findindas ja ne ĉiuj,
Kelkaj certe nin forlasos.
Iru for! Jam plipaliĝas
La stelar', la nokto pasos.

Verkinto de tiu ĉi Germana poemo estas FRIEDRICH WILHELM WEBER (*Frederiko Vilhelmo Vebero, *1813-12-25 – †1894-04.05*).

Arg-412-813 (2007-04-29 21:02:39)

Traduko de la Germana poemo “Dreizehnlinden, Kapitel 5, Am Opfersteine” de FRIEDRICH WILHELM WEBER (*Frederiko Vilhelmo Vebero, *1813-12-25 – †1894-04.05*) *en Esperanton de* MANFREDO RATISLAVO (*Manfred Retzlaff, Stettiner Str. 16, D-59302 Oelde, Germanio, *1938-11-04*).

Arg-412-814 (2007-04-29 22:02:13)